

I Dafnis estava divagant fonament en coses netament espirituals, llur imaginació transportada per les ales de la fantasia, estava junt amb sa anyorada Cloé, pensant amb l'estètica formosura de llur rostre; eixint com flor d'obaga entre de pures i blanques neus, per entremitg d'els llençols perfumats de magna virginitat, entregada en braços de Morfeo. I Dafnis s'esllanguia de migrança al no poder estar també cobejat per els mateixos llençols, preciosíssim estatge de tant valiosíssima joia.

I a les hores com visió divina apareixé enfront meu la parella gentil i galana, ella com Venus de Milano, com perfecció de bellesa fembre de delicades i perfectes líneas, ell de rostre i cos varonil, revelador d'un caracter intel·ligent, sincer i noble; feien el símbol d'un passatge mitològic desconegut, d'una Deesa del Olímpic acompanyada per un forçut i gegantí Ciclop.

A les hores Dafnis per hipnòtica vesllumbració, vegè el temple del plaer i del dolor, com hi geien extassats per els expasmes al mateix la debil fembre, qu'el viril mascle.

I l'orquestra comença a desgranar els punts de nostre dança nacional.

DAFNIS.

A UNAS.....

Qui siga confrare que prengui candela

Vosaltres, hermoses nenes, em demaneu que vos dediqui unes ratlles, pro no'm djeu de quin assumpte voleu que us parli, i com que no es sempre el moment en que un home està inspirat, perdoneume si de la meva

modesta testa no surt lo que vosaltres voldriau.

Al adreçarvos aquestes lletres no puc ferho parlantvos de modes, pel motiu de que jo no se si aquest istiu portareu la falda estreta, els talons Lluís XV, ó si encare presumireu la camisa imperi amb llassos color de rosa.

I com que ja he comensat en mullar la pluma, vaig a dirvos que'l sol fet de escriurem y firmar-vos vosaltres quatre, ja em demostra que sou molt vanitosas, i de que tenint la certesa de que sou guapes, us ompli de pretencions, aribant al extrem de ser molt coquetes.

Passeu pel carrer ab aire presumit, desafiant als joves per que us mirin vostres polvos i pintures, i sols el vostre deliri está en que tots us mirin la vostra traça rara en arreglar-vos la cara i en cenyir-vos estret el cos.

Quan la vostra cara en el mirall se mira, i mil muecas devant hi feu, vos diu sou macas i sou hermoses; creieu al vidre, sense pensar que en son devant vostres defectes no veieu.

I ara permeteume que per acabar, vos expliqui un petit qüento que apart que te molts anys, no deixa de ser sempre nou, ja que sempre es trovan caparronets com els vostres.

En un poblet de aquesta hermosa i dorada costa, hi havia una nena en que tots els dimars, amb el cove en el bras i el picadó en la ma dreta, es dirigia al riu pera fer tornar net lo que després de havèr servit una semana se havia embrotit.

Quant arribà en el pueste en que ja cada setmana tenia destinat, jòh sorpresa!, trova la pedra que li servia pera picar la roba, apartada uns dos o tres pams de son lloc;

AMMM